

DŽUNĖ

SAUSIO 4 D. 1932 VAL.

STANDARTINIS VANDENYNO LAIKAS.

TRISDEŠIMT PENKIOS DIENOS PO METIJO MIRTIES.

DĖJUS ŠALIA MANĖS KRŪPTELĖJO IR PABUDO. JO KAKTA buvo prakaituota, skruostai šlapl nuo ašarų. Jis sunkiai alsavo.

Palinkau prie jo ir nubraukiau nuo veido drėgnų plaukų sruogą. Nubruožtas mano petys jau buvo apgijęs, bet sujudinus vėl ėmė tvinkčioti. Dėjus atsisėdo, pavargusia ranka pasitrynė akis ir apsidairė po siūbuojantį vagoną, lyg ko ieškodamas. Pirmiausia jo žvilgsnis nukrypo į dėžių krūsnį tamsiame kampe, paskui į kiliminę grindų dangą ir maišelį su maistu bei vandeniu, pastatytą tarp mūsų. Tik po minutėlės jis susivokė, prisiminė, kad traukiniu keliaujame į Vegasą. Dar po kelių sekundžių atsipalaidavo ir atsirėmė į sieną.

Švelniai patapšnojau jam per ranką.

– Kaip jauties?

Dėjus jau buvo įpratęs iš manęs girdėti šį klausimą.

Patraukė pečiais.

– Gerai, – burbtelėjo. – Košmarai.

Prieš devynias dienas išsiveržėme iš Batalos rūmų ir pasprukome iš Los Andželo. Nuo to laiko, kai tik Dėjus užsimerkdavo, jį apnikdavo košmarai. Pirmą dieną mums pavyko porą valandų pailsėti traukinių sąvartyne, kol Dėjus klykdamas pabudo. Pasisekė, kad jo neišgirdo nei kareiviai, nei gatvės policija. Paskui išsiugdžiau įprotį jam miegant glostyti plaukus, bučiuoti skruostus, kaktą ir vokus. Jis vis dar

pabudavo žiopčiodamas ir apsipylęs ašaromis, akimis karštligiškaieškodamas viso to, ką prarado, bent nors jau darydavo tai tylomis.

Kartais, kai Dėjus šitaip nutildavo, susimąstydavau, ar dar toli jam iki pamišimo. Ta mintis man kėlė šiurpą. Negalėjau jo prarasti. Vis kartodavau sau, kad jis man reikalingas praktiniais sumetimais, kad šiuo metu po vieną išgyventi būtų sudėtinga, kad jo gebėjimai papildo manusius. Be to... nebeturėjau ko globoti. Raudojau ir aš, bet visada palaukdavau, kol jis užmigs. Šiąnakt apverčiau Olį. Jaučiuosi kvailokai sielvartaudama dėl šuns, kai Respublika išžudė mūsų šeimas, bet nieko negaliu su savimi padaryti. Į namus jį parvedė Metijas – baltą kamuolį didžiulėmis letenomis, nukarusiomis ausimis ir šiltomis rudomis akimis. Olis buvo mieliausia, nerangiausia mano kada nors matyta būtybė. Mano bičiulis – o aš jį palikau likimo valiai.

– Ką sapnavai? – pašnibždomis paklausiau Dėjaus.

– Nebepresimenu.

Dėjus pasimuistė, sužeista koja netyčia brūkstelėjo per grindis, suvirpėjo ir susigūžė. Pro marškinius mačiau gatvėje užsiaugintus rankų raumenukus – jie buvo įsitempę iš skausmo. Pro lūpas išsiveržė dejonė. *Prisiminiau, kaip tame skersgatvyje jis prirėmė mane prie sienos, kaip godžiai pirmą kartą pabučiavo.* Susigėdusi atplėšiau žvilgsnį nuo jo lūpų ir atsikračiau šių minčių.

Jis galva mostelėjo į vagono duris.

– Kur mes? Jau turėtume būti netoli, tiesa?

Pakilau džiaugdama, kad jis mane išblaškė, atsirėmiau į svyruojančią sieną ir pasižiūrėjau pro langelį. Vaizdas buvo beveik nepasikeitęs: eilių eilės gyvenamųjų dangoraižių, fabrikai, kaminai ir senų greitkelių viadukai. Lietinga popietė viską buvo nudažiusi mėlynai ir pilkšvai

violetiniai. Tebevažiavome per skurdžių kvartalus, beveik niekuo nesi-
skiriančius nuo atitinkamų Los Andželo sektorių. Tolumoje, tiesiai prieš
mus, stūksojo užtvanka. Luktelėjau, kol privažiavome švieslentę, tada
prisimerkiau ir apatiniame ekrano kampe perskaičiau smulkų užrašą.

– Boulder Sitis, Nevada, – pasakiau. – Jau labai arti. Traukinys tur-
būt čia pastovės, bet paskui per pusvalandį turėtume pasiekti Vegasą.

Dėjus linktelėjo. Pasilenkęs atrišo mūsų maisto maišelį ir pasiieško-
jo valgyti.

– Gerai. Kuo anksčiau ten nukaksim, tuo greičiau surasim Patriotus.

Jo mintys kažkur klaidžiojo. Kartais Dėjus man papasakodavo savo
košmarus: kaip neišlaikė Egzamino, gatvėje pametė Tesę arba slaps-
tėsi nuo maro patrulių. Šiuose sapnuose jis būdavo ieškomiausias
Respublikos nusikaltėlis. Kitais kartais, kai nieko nepasakodavo ir šitaip
užsisklėsdavo, suprasdavau, kad regėjo savo šeimą: mamos arba Džono
mirtį. Gal ir gerai, kad jis tylėdavo. Mane ir pačią persekiojo košmarai.
Nežinau, ar būtų užtekę drąsos pažvelgti į jo.

– Būtinai nori surasti tuos Patriotus, ar ne? – paklausiau Dėjui
traukiant iš maišo gruzduką. Jau ne pirmą kartą balsiai suabejojau jo
sprendimu keliauti į Vegasą, tad stengiausi atsargiai rinkti žodžius.
Tikrai nenorėjau, kad Dėjus pamanytų, jog man nerūpi Tesė ar bijau
susitikti su garsia maištininkų prieš Respubliką grupuote. – Tesė juos
pasirinko laisva valia. Ar nesukelsim jai pavojaus bandydami susigrą-
žinti?

Dėjus ne iškart atsakė į mano klausimą. Perlaužė gruzdą ir pasiūlė
man pusę.

– Imk. Jau seniai nieko burnoj neturėjai.

Mandagiai kilstelėjau ranką.

– Dėkui, ne, – atsakiau. – Nemėgstu gruzdų.

Iškart panorau atsiimti žodžius. Dėjus nuleido galvą, įdėjo į maišą antrą pusę ir ėmė valgyti savąją. Na ir kvaiša. *Nemėgstu gruzdų*. Beveik girdėjau, kokios mintys sukasi jo galvoje.

„Vargšėlė išauklėta turtuolė. Ji gali sau leisti *nemėgti* maisto.“

Tyliai subariau save ir pasižadėjau kitą kartą prieš kalbėdama pagalvoti.

Dėjus sukramtė kelis kąšnius ir pagaliau atsakė:

– Neketinu palikti jiems Tesės neįsitikinęs, ar ji gerai ten jaučiasi.

Žinoma, jis taip nepasielgtų. Dėjus nieku gyvu neapleistų jam svarbaus žmogaus, juolab našlaitės, su kuria kartu augo gatvėje. Aš irgi žinojau, kad su Patriotais susitikti verta – juk tie maištininkai *padėjo* mums su Dėjumi pabėgti iš Los Andželo. Jų grupuotė didelė ir gerai organizuota. Galbūt jie turės žinių, kur Respublika laiko jaunėlių Dėjaus brolių Ideną. Gal netgi pagydys pūliuojančią Dėjaus koją. Nuo pat to lemtingo ryto, kai vadė Džeimson pašovė jį į koją ir suėmė, žaizda tai užsitraukdavo, tai vėl atsiverdavo. Jo koja atrodė kaip suknežintos kruvinos mėsos gabalas. Jam būtinai reikėjo gydytojo.

Tačiau turėjome vieną bėdą.

– Patriotai mums nepadės, jei vienaip ar kitaip neužmokėsime. Ką galėtume jiems pasiūlyti?

Norėdama pabrėžti savo žodžius įsikišau rankas į kišenes ir ištraukiau ploną pluoštelį banknotų. Keturi tūkstančiai notų. Tai, ką turėjau prie savęs, kai sprukome. Man siaubingai stigo senojo gyvenimo turtų. Mano šeimai priklausė *milijonai* notų, milijonai, kurie niekada man nebeatiteks.

Dėjus greitai sukirto gruzdą ir sučiaupęs lūpas apsvartė mano žodžius.

– Taip, žinau, – atsakė jis ir persibraukė šviesius išsitaršiusius plaukus. – O ką siūlai tu? Kur dar galėtume eiti?

Bejėgiškai papurčiau galvą. Dėjus buvo teisus – nors ir kaip nenorėjau matyti Patriotų, pasirinkimo galimybės buvo labai ribotos. Anądien, kai Patriotai mums padėjo išsivaduoti iš Batalos rūmų, kai Dėjus dar buvo be sąmonės, o aš sužeista į petį, paprašiau Patriotų, kad pasiimtų mus į Vegasą. Vyliausi, kad jie ir toliau mums padės.

Jie atsisakė.

– Sumokėjai mums, kad išgelbėtume Dėjų iš mirties, bet *ne už tai*, kad temptume sužeistus jūsų užpakalius iki pat Vegaso, – pareiškė Kaedė. – Pati pagalvok, Respublikos kareiviai mina jums ant kulnų. Mes ne labdaros organizacija. Nerizikuosiu savo galva dėl judviejų, jei už tai nieko negausiu.

Iki tol bemaž tikėjau, kad mes rūpime Patriotams. Tačiau Kaedės žodžiai nuleido mane ant žemės. Jie mums padėjo todėl, kad sumokėjau Kaedei 200 000 Respublikos notų, savo atlygį už Dėjaus sulaikymą. Ir vis tiek dar turėjau juos įkalbinėti.

Kyšių reikės viskam: kad jie leistų Dėjui pamatyti Tesę, kad pagydytų jo koją, kad suteiktų žinių apie Dėjaus brolių. O, kad prieš mums išvyksiant būčiau galėjusi pasigriebti pinigų!

– Vegasas – labiausiai netikęs miestas klaidžioti vieniems, – tariu Dėjui ir atsargiai pasitryniau gyjantį petį. – Patriotai gal net nesiteiks mūsų priimti. Tiesiog noriu, kad viską gerai apgalvotume.

– Džune, žinau, tau neįprasta Patriotus laikyti sąjungininkais, – atrėmė Dėjus. – Tave mokė jų nekęsti. Bet jie *gali* tapti mūsų sąjungininkais. Jais pasitikiu labiau nei Respublika. O tu?

Nesupratau, ar jis norėjo mane įžeisti. Dėjus vis praleisdavo pro ausis, ką bandydavau jam pasakyti: kad Patriotai tikriausiai nepadės